

14. dubna 1920, č. 285 Sb. z. a n. Ustanovení § 1 zákona ze dne 22. března 1920, č. 210 Sb. z. a n., nejsou tímto zákonem dotčena.

Provedení tohoto zákona ukládá se ministru vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

118.

Zákon ze dne 17. března 1921

o omezení práva stěhovacího.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vláda může nařízením ustanoviti, že přesídlení do obce, ve které potřeba bytů jest zvláště naléhavá, jest po dobu nařízením určenou, nejdéle však do 31. prosince 1921, dovoleno jen za podmínek tímto zákonem stanovených.

Vztahuje-li se nařízení na několik obcí spolu souvislých, tvoří tyto obce bytový obvod.

§ 2.

Přesídlení do obce, pro kterou vydáno bylo nařízení podle § 1, dovoleno jest s výjimkami uvedenými v § 3 jen těm, kdo obdrželi písemné úřední povolení ku přesídlení.

§ 3.

Povolení ku přesídlení nepotřebují:

1. zástupcové cizích států;
2. veřejní funkcionáři, veřejní úředníci a zřízení, osoby vojenské a zaměstnanci železniční, pokud vykonávají funkce nebo službu v obci, do které se stěhují, nebo v některé jiné obci téhož bytového obvodu;
3. kdo se stěhují do obce domovské;
4. kdo se stěhují z obce do obce uvnitř bytového obvodu;
5. studující, kteří v obci, do které se stěhují, nebo v jiné obci téhož bytového obvodu navštěvují střední nebo vysokou školu neb ústav jim na roveň postavený, stěhují-li se do bytu o jedné místnosti, opatřeného smlouvou podnájemní;
6. osoby najaté do služeb v cizí domácnosti, stěhují-li se do bytu zaměstnavatelova;
7. dělníci a jiní zřízení podniku důlního, továrního, živnostenského, zemědělského nebo obchodního, stěhují-li se do bytů, při podniku pro ně zřízených, nebo do bytů, přístupných toliko prostorami náležejícími k podniku;

8. kdo se stěhují do vlastního domu nebo do domu svého zaměstnavatele, pro který bylo uděleno obývací povolení po 1. prosinci 1920.

§ 4.

O povolení ku přesídlení podle § 2 žádati jest u obce, do které žadatel hodlá přesídliti.

V žádosti jest uvésti jméno a zaměstnání, věk, domovskou příslušnost a dosavadní byt žadatele a všech osob, s nimiž hodlá přesídliti, a důvody, prokazující nutnost přesídlení, a oznámiti, zdali žadatel hodlá přesídliti do vlastního domu nebo do bytu opatřeného smlouvou nájemní, podnájemní nebo služební, nebo do bytu, který mu byl poskytnut bezplatně.

§ 5.

Obec může povolení odepříti, neprokáže-li žadatel nutnost v obci bydli. Povolení nemůže býti odepřeno jen z toho důvodu, že žadatel vykonává své povolání v jiné obci téhož bytového obvodu.

§ 6.

Nerozhodne-li obec o žádosti do 3 týdnů ode dne podání, rozhodne k návrhu žadatelovu nadřízený úřad politický (nadřízená administrativní vrchnost) s konečnou platností.

§ 7.

Proti rozhodnutí obce, kterým bylo odepřeno povolení ku přesídlení, může býti podána u obce do 8 dnů stížnost. V rozhodnutí budiž uvedeno výslovně poučení o právu stížnosti. O stížnosti rozhoduje nadřízený úřad politický (nadřízená administrativní vrchnost) s konečnou platností. Vyhoví-li stížnosti, vydá povolení ku přesídlení.

§ 8.

Povolení ku přesídlení má platnost také pro manželku a děti žadatele, žijící s ním ve společné domácnosti, mimo ně pak jen pro osoby, v povolení výslovně jmenované.

§ 9.

Povolení ku přesídlení pozbývá platnosti, nepřesídlil-li žadatel do 4 týdnů poté, kdy povolení bylo mu doručeno. Tuto lhůtu může úřad, který povolení udělil, z důležitých důvodů prodloužiti.

§ 10.

Kdo se přistěhuje do obce, pro niž vydáno bylo nařízení podle § 1, bez povolení nutného podle tohoto zákona, budiž potrestán politickým okresním úřadem (administrativní policejní vrchnost) a tam, kde jest státní policejní úřad, tímto

úřadem peněžitou pokutou do 20.000 Kč nebo vězením do 6 měsíců. Tyto tresty mohou být také současně uloženy. Neprokázala-li osoba, přestěhovavši se do obce bez úředního povolení, ani dodatečně nutnosti, aby v obci bydlila, budiž v trestním nálezu zároveň stanovena lhůta, do které se musí z obce vystěhovati.

Kdo vědomě pronajal byt osobě, nemající povolení ku přesídlení nutné podle tohoto zákona, budiž úřadem označeným v odst. 1. potrestán peněžitou pokutou do 15.000 Kč nebo vězením do 4 měsíců.

§ 11.

Ustanovení tohoto zákona o obcích platí též pro města s právem municipálním s tou odchylkou, že působnost přikázanou obcím vykonává magistrát; nadřízenou administrativní vrchností jest župan, v jehož obvodě město leží. Župan rozhoduje s konečnou platností.

§ 12.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu do rozhodnutí úřadu podle tohoto zákona podati jest do 14 dnů po doručení rozhodnutí poslední stolice.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o stížnosti zpravidla v jednání neveřejném podle spisů. Veřejné ústní líčení ustanoví, žádá-li o to výslovně úřad, jehož se stížnost týká, nebo podatel stížnosti nebo jiná zúčastněná strana. Vyzval-li nejvyšší správní soud úřad, aby předložil spisy o provedeném jednání správním, a nepředložil-li jich úřad do 14 dnů po vyzvání, může nejvyšší správní soud rozhodnouti na základě stížnosti.

§ 13.

Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska jest zmocněn pověřiti prováděním tohoto zákona v jednotlivých obcích, pro které bylo vydáno nařízení podle § 1, na místě obce zvláštní orgán a uděliti mu právo vykonávati trestní pravomoc podle § 10 tohoto zákona.

Proti rozhodnutí orgánu ustanoveného podle odst. 1. může být podána u něho do 8 dnů stížnost. V rozhodnutí budiž uvedeno výslovně poučení o právu stížnosti. O stížnosti rozhoduje ministr s plnou mocí pro správu Slovenska s konečnou platností. Vyhoví-li stížnosti proti rozhodnutí, vydá ministr toto povolení. Tam, kde byl ustanoven orgán podle odst. 1., rozhoduje ministr s plnou mocí pro správu Slovenska také ve všech ostatních případech, ve kterých podle tohoto zákona přísluší rozhodnutí nadřízenému úřadu politickému (§§ 6 a 11).

Všecky veřejné úřady jsou povinny orgánu ustanovenému podle odst. 1. poskytovat právní pomoc.

Osobní náklad spojený s ustanovením tohoto orgánu nese stát, věcný náklad obec.

§ 14.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 15.

Vládě se ukládá, aby tento zákon provedla.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Beneš v. r. Dr. Hotowetz v. r.
Dr. Gruber v. r. Hanačík v. r.
Dr. Procházka v. r. Dr. Šusta v. r.
Husák v. r. Dr. Kovařík v. r.

Dr. Brdlík v. r.

Dr. Popelka v. r.,

jako ministr spravedlnosti a v zastoupení nepřítomného ministra pro sjednocení zákonodárství a organizace správy a nepřítomného ministra s plnou mocí pro správu Slovenska.

Dr. Fatka v. r.,

jako ministr pošt a telegrafů a v zastoupení nepřítomného ministra železnic.

119.

Zákon ze dne 18. března 1921,
kterým se mění § 4 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 331 Sb. z. a n., o zemském správním výboru pro Čechy.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

Zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 331 Sb. z. a n., jímž změněn byl zákon ze dne 13. listopadu 1918, čís. 38 Sb. z. a n., o zemském správním výboru pro Čechy, mění se takto:

§ 4 zní:

Předseda zemského správního výboru, jeho náměstek a členové zemského správního výboru požívají platů z prostředků zemských, jejichž výši určí vláda.

Vláda jest zmocněna, určití výši těchto platů se zpětnou platností od 1. července 1920.

Článek II.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Článek III.

Zákon provede ministr vnitra.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.